

นายกิตติ กับพวกรวม 97 คน

โจทก์

บริษัทยานสยาม

จำเลย

เรื่อง 1. นายจ้างจ่ายค่าตอบแทนค่าเทียวมากกว่ากฎหมายแล้วจึงไม่ต้องจ่ายตามฟ้องอีก

1. โจทก์ทั้งเก้าสิบเจ็ด ทำงานในตำแหน่งพนักงานขับรถบรรทุกเพื่อขนส่งรถยนต์ยี่ห้อฮิอุซุไปมอบให้แก่ลูกค้าทั่วประเทศ ปี 2556 . ปี 2557 และ 2558 จำเลยให้โจทก์ทั้งหมดทำงานในวันหยุดประจำสัปดาห์ วันหยุดตามประเพณี กับให้โจทก์ทั้งหมดทำงานล่วงเวลาในวันหยุดประจำสัปดาห์ วันหยุดตามประเพณีและในวันทำงานปกติ ค้างชำระค่าจ้างในวันหยุด 55 วัน วันละ 8 ชั่วโมง ค่าล่วงเวลาในวันหยุด 55 วัน วันละ 4 ชั่วโมง และในวันทำงานตามปกติ 305 วัน วันละ 4 ชั่วโมง ในปี 2548 ค้างชำระค่าจ้างในวันหยุด 55 วัน วันละ 8 ชั่วโมง ค่าล่วงเวลาหรือค่าตอบแทนในการทำงานล่วงเวลาในวันหยุด วันละ 4 ชั่วโมง และในวันทำงานปกติ 301 วัน วันละ 4 ชั่วโมง ขอให้บังคับจำเลย จ่ายเงินตามฟ้องแก่โจทก์ทั้งเก้าสิบเจ็ด

2. จำเลยทุกสำนวนให้การว่า จึงเป็นฟ้องเคลือบคลุม เงินที่จำเลยจ่ายให้นั้น เป็นการตอบแทนการทำงานลักษณะเหมาจ่ายโดยรวมค่าล่วงเวลา ค่าทำงานในวันหยุด และค่าล่วงเวลาในวันหยุดไปด้วยแล้ว เพราะลักษณะงานของโจทก์ทั้งเก้าสิบเจ็ดสำนวนมีกำหนดระยะเวลาทำงานเริ่มต้นและสิ้นสุดไม่แน่นอน จึงได้ตกลงกันที่จะไม่นำข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงานในส่วนของการทำงานล่วงเวลาและการทำงาน ในวันหยุดมาใช้ โจทก์ทั้งเก้าสิบเจ็ดสำนวนก็ได้รับเงินไปมากกว่าอัตราตามที่พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 กำหนดไว้ ขอให้ยกฟ้อง

3. ศาลแรงงานกลางพิจารณาแล้ว พิพากษายกฟ้องโจทก์ทั้งเก้าสิบเจ็ดสำนวน

4. ศาลฎีกา พิเคราะห์แล้ว สำหรับปัญหาว่าเงินค่าเทียวเป็นค่าตอบแทนสำหรับเวลาที่ทำงานเกินเวลาทำงานปกติหรือไม่นั้น เห็นว่า การจ่ายค่าตอบแทนหรือค่าเทียวตามเอกสารหมาย ล.1 เป็นการจ่ายโดยมีลักษณะเป็นการตอบแทนการเดินทางไปปฏิบัติงานในเวลาทำงานปกติ จึงเป็นเรื่องที่จำเลยจ่ายเป็นค่าตอบแทนการทำงานตามสัญญาจ้างโดยคำนวณตามผลงานที่ลูกจ้างทำได้ในเวลาทำงานปกติของวันทำงานถือเป็นค่าจ้างตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 5 เมื่อโจทก์ทั้งเก้าสิบเจ็ดสำนวนเป็นลูกจ้างในงานขนส่งทางบก ในกรณีที่จำเลยผู้เป็นนายจ้างให้โจทก์ทั้งเก้าสิบเจ็ดสำนวนทำงานล่วงเวลาในวันทำงานและทำงานล่วงเวลาในวันหยุดโดยไม่มีข้อตกลงที่จะจ่ายค่าล่วงเวลาหรือค่าล่วงเวลาในวันหยุดให้แก่โจทก์ทั้งเก้าสิบเจ็ดสำนวน จำเลยก็ยังมีหน้าที่ต้องจ่ายค่าตอบแทนเป็นเงินเท่ากับอัตราค่าจ้างต่อชั่วโมงในวันทำงานตามจำนวนที่ทำให้แก่โจทก์ ทั้งเก้าสิบเจ็ดสำนวนตามกฎหมายกระทรวงฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2541)

5. เมื่อพิจารณาว่าจำเลยต้องจ่ายค่าตอบแทนหรือค่าเทียวสำหรับการทำงานล่วงเวลาในวันทำงานและทำงานล่วงเวลาในวันหยุดตามที่โจทก์ทั้งเก้าสิบเจ็ดสำนวนอุทธรณ์หรือไม่จึงต้องพิจารณาด้วยว่าจำเลยได้จ่ายค่าตอบแทนหรือค่าเทียวในส่วนที่โจทก์ทั้งเก้าสิบเจ็ดสำนวนทำงานล่วงเวลาในวันทำงานและทำงานล่วงเวลาในวันหยุดแก่โจทก์ทั้งหมดดังกล่าวครบถ้วนถูกต้องตามกฎหมายแล้วหรือไม่เมื่อเปรียบเทียบกับอัตราค่าจ้างต่อชั่วโมงในวันทำงานที่โจทก์แต่ละคนได้รับตามเอกสารท้ายคำให้การหมายเลข 2 แล้วปรากฏว่าจำเลยได้จ่ายค่าตอบแทนหรือค่าเทียวสำหรับการทำงานล่วงเวลาในวันทำงานและการทำงานล่วงเวลาในวันหยุดเป็นเงินจำนวนเกินกว่าอัตราค่าจ้างต่อชั่วโมงของโจทก์แต่ละคน อีกทั้ง

จากเอกสารหมาย ล.1 ที่ปรากฏว่าแม่โจทก์จะทำงานภายในชั่วโมงทำงานปกติคือไม่เกิน 8 ชั่วโมง
จำเลยก็จ่ายค่าตอบแทนให้นอกเหนือจากเงินเดือนซึ่งเป็นประโยชน์แก่โจทก์ทั้งเก้าสิบเจ็ดสำนวน
เมื่อได้ความว่าจำเลยจ่ายค่าตอบแทนหรือค่าที่เกี่ยวสำหรับการทำงานล่วงเวลาในวันทำงานและการทำงาน
ล่วงเวลาในวันหยุดตามเอกสารหมาย ล.1 ซึ่งไม่น้อยกว่าอัตราที่กฎหมายกำหนดให้แก่วุฒิกทั้งเก้าสิบเจ็ด
สำนวนแล้ว จำเลยจึงไม่ต้องจ่ายค่าตอบแทนตามฟ้องให้แก่วุฒิกทั้งเก้าสิบเจ็ดสำนวนอีก

6. พิพากษายืน

*****

รวบรวมโดยนายไพบูลย์ ธรรมสถิตย์มัน

www.paiboonniti.com

Code : 65